

Kristi Himmelfartsdag

Tid og sted: Ødsted, kl. 10.30 d. 25. maj 2017

Salmevalg

252: Til Himmels fór den ærens drot

253: I dag skal alting sjunge

249: Hvad er det at møde

259: Din Himmel-krone ser vi stråle

31: Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror bliver og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke

skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.”

Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Prædiken

Gud er blå. Hvis Gud har en farve, så må det være blå. Blå som himlen og havet. Blå som det uendelige. Man siger om blå, at farven giver en følelse af fred, ro og harmoni. Jeg har ikke forstand på farvernes påvirkning af os, men jeg ved, hvor skønt og smukt det er, at ligge i græsset en varm sommerdag og se på den blå himmel med de små hvide skyer, der driver langsomt henover den dybblå baggrund. Hvis Gud har en farve, så må det være blå.

Det er mærkeligt, hvordan den uendelige blå farve kan være så beroligende. Når vi ligger der i græsset og ser op mod himlen, så ligner himlen ganske vist en farvet hvælving. Det ser ud som om, himlen har en grænse. Men

vi ved, at himlen er blå, fordi de korte lysbølger spreder sig, når de kommer ind i Jordens atmosfære. Det blå er solens lys, der har bredt sig ud i jordens atmosfære, og bag det blå fortsætter uendeligheden. I små filosofiske øjeblikke svimler det for mig, når jeg forestiller mig, hvad der er derude. Ind til i mandags vidste jeg ikke, at der lå en grævlingehøj lidt uden for Rugsted; når man tænker på, hvor stor en del af mit eget lille nærområde, jeg ikke er bekendt med, hvor meget er der så ikke at lære at kende derude i det uendelige? Og vi tror, at universet har en grænse; det stopper ca. 15 milliarder lysår fra centrum. Men måske udvider universet sig ikke ud i ingenting, og et sted længere ude er der måske et andet univers. Og nu taler man om, at der måske er uendeligt mange parallelle universer. Puh... når jeg ligger og kigger op i den uendelige blå himmel, så er jeg meget glad for, at det ser ud som om, at himlen er malet på en blå hvælving, og at der ikke er noget at se på den anden side.

Disciplene stirrede også mod himlen. Og Jesus forsvandt for øjnene af dem. De stod og så på, mens han blev løftet

op, og en sky tog ham bort fra deres øjne. De blev ved med at stirre mod himlen. Mon det gav dem ro? Mon de stirrede ud i det uendelige og følte, at det var det mest meningsfulde, de kunne gøre netop da? Og de stod længe og stirrede, for ingen af dem vidste, hvad de nu skulle gøre. Hvordan kommer man videre derfra? Når verdens frelser fra det ene øjeblik til det andet er væk, og skæbnen nu ligger i deres hænder: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen”. Det var de ord, han sagde til dem, og så var han væk. Hvordan kommer man videre derfra? Hvor begynder man? Og mens de stod og stirrede og spekulerede stod der pludselig to mænd i hvide klæder, og de spurgte: ”Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?”

Spørgsmålet er så fint. For vi ved godt, hvorfor galilæerne, disciplene, står og ser op mod himlen. Det var jo der, Jesus forsvandt for deres øjne. Hvor skulle de ellers se hen? Men meningen med spørgsmålet er ikke at besvare det sådan en til en. Der er mere i spørgsmålet end disciplenes specifikke synsretning. De stirrer nemlig efter det, der er

helt tæt på. Det ved englenerne, og disciplenerne er først ved at forstå det. Spørgsmålet er parallelt med det spørgsmål, gravenglenerne stillede til kvinderne, da de kom til den tomme grav: ”Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?”, spurgte de. Og de ledte jo i graven, fordi de troede, Jesus var død. Men englenerne sagde: Han er ikke her. Gå hen, hvor I arbejder, elsker, har hjemme, han møder jer der!

Og sådan stod disciplenerne og stirrede ud i det blå, fordi de tænkte, at de skulle fastholde Jesus deroppe, langt væk, hvor ingen kan nå ham. Men englenerne spurgte: ”Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?”

Den Jesus, som disciplenerne først troede var død og borte, genopstod; han blev oprejst fra de døde; og så viste han sig for dem, underviste og fortalte og han kom og forsvandt igen og igen – i fyrre dage, og da de fyrre dage var gået, så alt anderledes ud. Nu var verden fyldt af håb. Og disciplenerne havde en opgave, en mission, nemlig at forkynde evangeliet om Jesus Kristus, Guds søn. Og så blev han taget bort og forsvandt i skyen. For Gud er blå. Hvis

Gud har en farve, så må det være blå. For hele himlen er blå. Blå er over alt.

Vi forbinder Kristi Himmelfart med afsked; i et moderne verdensbillede forsvinder Kristus i skyen; han rejser ud i verdensrummet, og derfor spurgte enkelte mennesker også de første astronauter, om de så Gud – derude bag det blå! Men det er ikke meningen at Kristi Himmelfart er en afsked. Meningen er, at nu er Gud endnu en gang til stede i blandt os på en ny måde. Gud er over alt, for Gud har spredt sig som solens stråler ud over hele himmelhvælvingen; det er derfor, Gud er blå. Gud er alle steder! Gud har sprængt universets rammer; og selv tiden er Gud ikke bundet af.

Hvordan er Gud da alle steder?

I Markusevangeliet står det, jeg læste op inden prædikenen: Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd.

Ved Guds højre hånd satte Jesus Kristus sig. Ved Guds højre hånd sidder Jesus Kristus. Guds højre hånd er jo et udtryk for Guds magt. Guds højre hånd er alle vegne,

sagde Martin Luther, for Gud har spredt sig som solens stråler ud over himmelhvælvingen. Men den magt, Gud udøver med sin højre hånd, ser vi ikke.

Den magt, vi kan se og føle i verden, i naturen, i samfundet; i solens varme, i vindens susen, i regn og grøde, men også i lyn og torden og i kejserens legioner, det er også en magt, som stammer fra Gud. For al magt er fra Gud. ”Der falder ikke en spurv til jorden, uden at Gud er med i det,” sagde Jesus.

Men det er ikke Guds magt til højre hånd. Vi kunne sige, det er Guds magt til venstre hånd, og den skal vi ikke søge at efterspore.

Men hvordan kan Gud da tillade alt det forfærdelige, der sker, spørges der. Hvordan kan Gud være både almægtig og god, når verden ser ud, som den gør? Er han god, kan han ikke være almægtig, og er han almægtig, kan ikke være god.

Vi får intet svar på disse spørgsmål. Heller ikke i Bibelen. Evangeliet er ikke et svar på alt det gådefulde og uforståelige. Men evangeliet peger på Jesus og siger: han

er ved Guds højre hånd. Og spørg kun efter Guds højre hånd. Hold jer til den alene, for her møder I Guds magt, som den er i sit inderste væsen. Her ser I, hvad Gud vil med al sin magt. Det er sandt, at Guds magt er i al magt, i alt hvad der sker, i natur og historie. Men søg den ikke der, da vil I kun fare vild og gå til grunde i mørke og uvejsomhed. Hold jer til Guds højre hånd alene. Guds højre hånd er den stærkeste, og den magt, Gud udøver med sin højre hånd, øver han gennem Jesus. Guds højre hånd, som er Guds egentlige magt, er en frelsesmagt. Det er det, der ligger i ordene om, at Jesus sidder ved Gud Faders den almægtiges højre hånd.

Og når Guds højre hånd er alle steder, så betyder det, at Jesus Kristus er med som frelseren i alt, hvad der sker:

Guds højre hånd er alle steder, Guds Himmel findes hos os her! Så troner du blandt os hernede; så er Guds rige kommet nær. Sådan skal vi synge efter prædikenen. Og galilæerne, der stod og stirrede efter Jesus i himlen, mærkede langsomt, at der var noget på færde iblandt dem. Simon Peter huskede, da han gik ud til Jesus på

vandet, og vandet bar, ind til han så på de faretruende bølger og sank i. Da råbte han: Frels mig, Herre, og Jesus greb ham med sin højre hånd og trak ham op af vandet. Disciplene huskede, hvordan hænderne var gennemboret af naglerne på korset, og de gøs ved tanken om al den lidelse, Jesus bar på sig. Og Thomas huskede den korsfæstede og genopstandne Herre, der kom til dem bag lukkede døre, og han stak sin finger ind i naglemærkerne på Jesu højre hånd.

Hvis Gud har en farve, så må det være blå; blå som himlen og havet. Blå som evigheden. Eller rød; rød som en solopgang, rød som blodet, som kærligheden. Eller sort, sort som natten, sort som døden, sort som langfredag. Eller grøn, som nyudsprunget liv, som blade og græs, grøn som håbet. Eller hvid; hvid som lyset, som det uplettede og rene. Eller... Gud er alle farver. Alle de farver, vi skal bruge til at male et billede af Jesus Kristus. Det er den mand, vi ikke skal stirre efter i skyen, for han er ét med Gud, og han møder os her. Amen.